

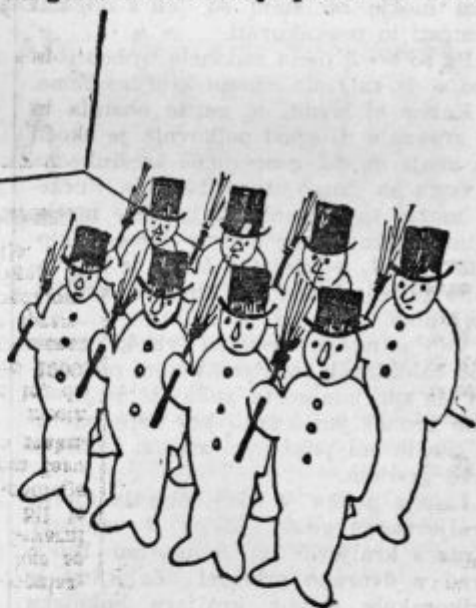
Janez Rožencvet :

Hči zimske kraljice

Gospod Sneg in gospod Mraz sta veliko slavnostno dvorano uredila in pripravila, da bi je še v gledališču lepše ne mogli. Stebri, ki so kakor velikanske ledene rože podpirali strop, so se lesketali kakor z briljanti posuti. Prekrasni lestenci so bili polni ledenih sveč, vsi

sta bila grba obeh kraljevskih hiš, nad baldahinom pa galerija za godce.

Na galeriji je bila zbrana vsa lisičja godba, ki je godla, ker je debelušni polkovnik gospod Možan še gardo sneženih mož vadil. Gospod polkovnik je imel pri sebi na gosto z odlikovanji posute in tudi

zidci in napušči pa pogrnjeni z belim snegom. Od snega so visele kakor srebrne in diamantne resice drobne ledene svečice. Tla so bila iz brušenega zelenkastega ledu, a dvorana se je prelivala zdaj v taki, zdaj v drugačni luči.

Na koncu dvorane je bil postavljen velik baldahin iz sinjega baržuna z ledenimi resicami. Pod baldahinom je bilo pripravljenih šest sedežev. Nad njimi

njegovi vojaki so bili sami odlikovanci. Za las so si bili drug drugemu podobni. Vsi so bili enako debeli, v belih plaščih do tal s sinjimi baržunastimi resami positi, z novimi brezovimi metlami oboroženi, vsi so imeli črne oči, korene namesto nosov in majhne črne cilindričke na debelih, belih bučah. Strumno so izvajali vaje v korakanju, obračanju, prestopanju in sukanju brezovih metel.

Gospod polkovnik je bil lahko zadovoljen, zakaj pri vojaki je enakost in strumnost največja lepota. Zato ni čudno, da je bil gospod polkovnik hudo nejevoljen, ko je sredi najlepše vaje z brezovimi metlami prihitel v dvorano gospod Sneg ter zahteval, naj se garda precej umakne k steni, da bo imel z dvornimi damami še zadnjo skušnjo za ples snežink.

Le posredovanje gospodične Kristaline, ki jo je gospod polkovnik rad videl, je preprečilo, da se dostojanstvenika ništa do grdega sporekla.

Garda sneženih mož se je umaknila k steni, godba je zaigrala za ples in gospod Sneg je zaplesal s prelepimi dvornimi gospodičnami Snežinkami, da je človeku kar vid jemalo. Ko je gospod polkovnik videl, kako gospod Sneg suče gospodično Kristalino, se je še sam začel lahkotno vrteti in celo njegovi sneženi možje ob steni so jeli z nogami mencati in poskakovati.

Pa so sredi plesa zadonele trobente in godba je zaigrala himno kraljice Zime.

Kakor bi trenil, je garda obstala in se zravnala. Gospod polkovnik je skočil na svoje mesto, gospodične snežinke pa v vrsto na drugo stran dvorane. Sneženi možje so prezentirali brezove metle, njim nasproti so se dvorne dame priklonile do tal, a minister Mraz je v dvorano pripeljal kraljico Zimo in kraljično Milico.

Veličastno je popeljal visoki gospe pod baldahin k sedežem, potem pa odhitel, da sprejme goste, zakaj že se je slišalo zvončkljanje sani, koj nato pa tudi navdušeni pozdravni vzkliki ljudstva pred gradom.

Lisičja godba je zdaj zaigrala himno kraljevskega gosta, ki ga je minister Mraz s kraljeviči in ministrom Burjo vred v dvorano privedel. Za njimi je prikoralala slavna kraljeva hokejska garda in nazadnje še kraljevi godci, beli medvedje. Ko so ti stopili v dvorano, so zaigrali himno zimske kraljice in dve himni sta se zmešali v tak veličasten trušč, da je bilo v resnici nepopisno lepo.

Gardi sta prezentirali ena metle, druga kije. Pred njima so se visokim gostom do tal priklanljale prelepe dvorne dame in ministra sta predstavljala dostojanstvenike. Novi godci so šli na galerijo, kjer so potem godli enkrat beli medvedja, enkrat lisica, dvorne dame so

pa prinesle čaj in pecivo.

Ko je kraljevska gospoda pila čaj, so dvorne dame pred njimi zaplesale ples snežink. Po končanem plesu sta bila gospod Sneg in gospodična Kristalina, ki sta se najbolj odlikovala, poklicana pred kralja, ki jima je milostno čestital in podal roko.

Potem sta pokazali svojo vojaško plesno umetnost obe gardi hkrati. Možje niso bili tako gibčni kakor gospodične Snežinke. Vendar je moral biti tudi ta ples jako lep, zakaj ko so nehali, je kralj stisnil roko gospodu polkovniku Možanu, kraljica Zima pa poveljniku kraljeve garde.

II.

Čaj in sijaj dvora zimske kraljice sta pa odtajala srca kraljevih sinov, ki bi zdaj radi s kraljično Milico zaplesali.

Prvi se ojunaci kraljevič Drsk. Sleče kožuh in se prikloni pred kraljično. Kraljična odloži plašč in gre z njim plesat. Na moč lepo je godla godba kapelnika Lisjaka in na moč lepo sta kraljevič in kraljična plesala. Zdaj vkupaj, zdaj vsak sebi; zdaj je ona bežala in jo je on lovil, zdaj se je on moško držal in se mu je ona nastavljala. Ko se je pa kraljevič Drsk med plesom razvnel in začel kraljični razkrivati svoje srce, se je ona očitno norčevala. A ko jo je hotel celó objeti, je z obema rokama odmahala in zbežala iz dvorane.

Kraljevič Drsk je kar kleče in z razprostrtimi rokami obstal, godba je utihnila in vsa dvorana je ostrmela. Osramočeni kraljevič si je nato zakril oči in obupan planil iz dvorane. Kraljica se je z dvornimi damami vred preplašila in gospodična Kristalina je stekla za kraljično, da jo pripelje nazaj. Kralj Sever je srepro gledal in pomignil dvema vojakoma svoje garde, naj pohitita za kraljevičem, da si ne bi kaj naredil. In za kraljevim stolom je minister Mraz pogovarjal ministra Burjo, ki se je nekaj razburjal.

Dalje prihodnja.

JUTROVČKI PIŠEJO

Kako sem si sama napravila lično vazo za nizke cvetlice. Zelo rada nabiram cvetlice in mamica je zmerom vesela, kadar ji prinesem šopek domov. Toda kadar sem prinesla vijolice, trobentice, prve telohe, ki imajo še prav kratke pecelje, jetrnice ali podobne cvetlice, sva bili z mamico zmerom v zadregi, v kakšno posodo naj jih postaviva. Letos mi je

pa prijateljica povedala, da si lahko napravim iz praznega jajca lično vazo za nizke cvetlice.

V jajce sem napravila z bučko luknjo in sem jajce izpihnila na krožnik. En vrh jajca sem previdno odščipnila, tako da sem dobila pripravno odprtino. Na drugem koncu sem pritrčila tri noge, da je jajček lepo stal na mizi. Noge sem napravila iz pečatnega voska. Potem sem pobarvala jajce z višnjevo barvo, a tik ob odprtini sem potegnila s čopičem za prst debelo rumeno črto. Nožice sem pobarvala s srebrno barvo. Niti pol ure nisem imela dela, in že je bila vaza gotova. Seveda taka vaza ni zelo trpežna. Bog ne daj, da bi padla na tla! In kadar sem dala cveticam sveže vode, sem morala skrbno paziti, da ni kanila kaka kapljica na lepo pobarvano stran vaze, ker bi se bila poznala. Toda lepega dne je bilo moje vaze konec. Hotela sem jo iznova napolniti z vodo, a ker sem jo pretrdo prijela, se mi je med prsti zdrobila. Zdaj si napravim novo vazo, in če boš priden, ljubi stric Matic, tedaj pošljem tudi Tebi eno. Lepo Te pozdravlja

Marica Juvanc, uč. III. razr.
v Kolovratu, p. Medija-Izlake.

Dragi stric matic! Zelo vesel sem počitnic. Letos še dosti bolj kakor druga leta, zakaj letos sem bil med šolskim letom z doma. Hodil sem v Celju v I.

razred gimnazije, ki sem ga s dobrim uspehom dokončal. Zdaj uživam počitnice doma pri svojih starših, ki sem jih moral med letom pogrešati. Vsak dan se hodim kopat v Savinjo, ki je zelo topla. Najrajši se kopam pri velikem jezcu, kjer voda neprestano šumi. Dnevi mi hitro minevajo v krogu mojih prijateljev. Ze zdaj se bojim slovesa. Lepo Te pozdravlja

Marjan Pistotnik, dijak II. razr. gimn.
v Celju.

Igra z žogo v vodi

Za našo igro si poiščemo prostor, kjer voda ni pregloboka. Segati sme igralcem kvečjemu do vratu. Iz deska si napravite vrata, kakor vam kaže naša slika. Pred vrata postavite »vratarja« in mu dodelite tri pomagače. Naloga vratarja in pomagačev je, da pazijo, da žoga ne

zleti v vrata. Ostali dečki, ki jih mora biti prav toliko ali pa dva več, se razvrstijo na nasprotni strani in skušajo vreči žogo v vrata. Dobri plavači se lahko tudi z žogo potopijo in se tik pred vrati pokažejo iz vode ter skušajo presenetiti vratarja in njegove pomagače. Pri igri lahko uporabljate roke, noge in glave, vendar pazite, da ne bo nihče sirovo igral. Sport je samo lep, kadar ni sirov. Pred vsem pa glejte, da boste vsi dobri plavači: slabim se lahko zgodi nesreča!

Danilo Gorinšek:

DEZUJE...

Dež pada, pada iz neba ...
Obilo je mokrote,
dež pada, nosi iz neba
nebeške nam dobrota.

Je v vsaki kaplji kos Boga
in polno blagoslova,
zdaj žejno njivo, polje, vrt
spet nada boža nova.

Kolikor božjih kapljic je,
toliko sreče vzrase
in toliko več vere je
v bodoče plodne čase...

Manica:

Zakaj ima čebela želo

Čebelica je bila prve čase po stvarstvu brez strupenega žela. Vedno marljiva, je brenčala, nabirala sladki med t erpridno polnila z njim svojo zakladnico.

Ali na svetu je bilo že od nekdaj tako, kakor je še danes, namreč, da so bili med dobrimi in pridnimi ljudmi tudi hudobni in leni delomrzneži. Parv tako je bilo tudi med živalmi in takšna zanikrna svojat je pridni čebelici kradla in s silo jemala s težavo pridobljeno slad-

ko zalogo.

Tedaj se je pa obupana čebelica dvignila kvišku ter zaprosila svojega Stvarnika, naj ji pomaga.

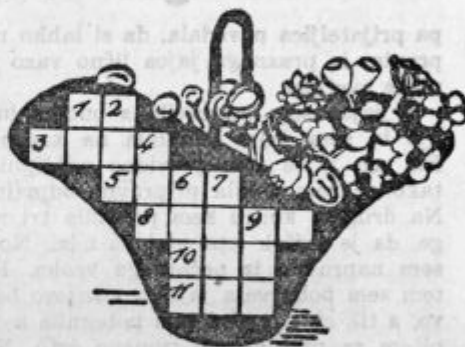
»Kaj bi rada? Samo razodeni mi svoje želje«, je rekel prijazno Večni, kajti ugajala mu je pridna delavka.

»Torej poslušaj, o Stvarnik moj,« je zabrenčala čebelica. »Orožja mi manjka. Konju si dal kopito, kravi rogove, ptici močan kljun, mački kremlje in psu ostre zobe. Daj tudi meni kaj, da se bom lahko branila pred onimi, ki brezvestno jemljejo in uničujejo sadove mojega truda!«

»Zgodi se,« je dejal Večni in dal čebelici želo, s katerim se odslej uspešno brani raznih nepoštenih sladkosnedežev.

Križanka

„Košarica s cvetjem“

Vodoravno: 1. otok v srednjem Jadranu; 3. drevo; 5. pijača; 8. vsemirski obok; 10. mlečni izdelek; 11. del mesta.

Navpično: 1. tolmun; 2. prišitek na obleki; 4. zgodovinsko mestoce v severni Dalmaciji; 6. človekov notranji sodnik; 7. vrh v Karavankah; 9. enota dela v fiziki.

Gabrijel — dijak:

Košnja

Črni čmrlj leti k znanki svoji,
sladko zabrenči zdaj na uho ji;
boža lica ji, je dobre volje
in spet odleti na dom čez polje.
Omamljena gleda za njim
vesela cvetka ...
koso zavihtim
umre — marjetka!

Huda dogodivščina malega pomorščaka

»V kolikor se le morem spominjati: Zmeraj sem hrepenel po morju in da bi postal mornar!« je pripovedavala stara korenina, »in vendar me je nekega dne minil ves mäk.«

»Vsi so bili mornarji, praded, ded in oče. Oče je našel celo svoj grob v valovih, a mati, ki je bila res zelo dobra in popustljiva, ni hotela kar nič slišati, če sem jo kdaj pa kdaj prosil, naj mi dovoli, da grem na morje. Vedno je dejala, da ne

Ko sem se prebudil, je bilo še temno. »Moj Bog, sem pomislil, »kako dolga je vendar noč! Ali bil sem gladen in sem z največjim tekcom pojedel nekaj velikih kosov kruha, ki sem jih bil vzel s seboj. V moje veliko veselje so mornarji nazadnje le dvignili sidro in po gibanju ladje sem kmalu spoznal, da smo prispeli na odprto morje. Valovi so vse krepkeje udarjali ob ladjine boke in leseno ogrodje je škripalo v vseh sklepkih. Ni trajalo dolgo, ko me je popa

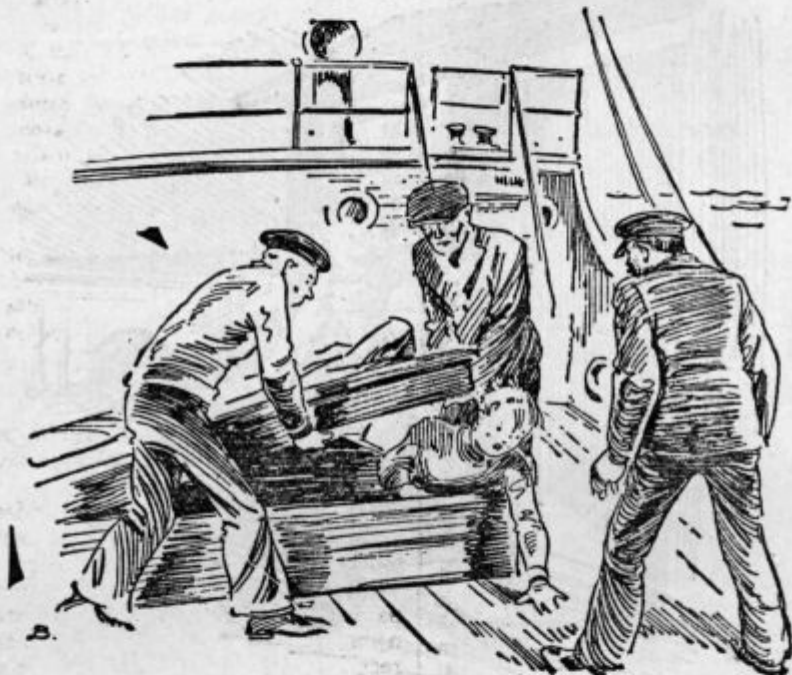

smem deliti očetove usode. Toda kljub temu sem dan za dnem tekal v pristanišče, in pripovedi in dogodivščine pomorščakov iz velikega, pisanega sveta so me vsebolj prevzemale. Tako sem se nekega dne odločil: Hotel sem pobegniti. Izbral sem si povsem na tihem ladjo. Jutri bi morala dvigniti sidro. Ponoči pa, ko so v hiši vsi zaspali, sem se tiho splazil skozi zadnja vrata iz hiše. Ker je bila noč precej temna, mi je bilo lahko priti prav neopažen. Tam sem našel luknjo in splezal po vrvi, ki so jo uporabljali za pretovarjenje, v globino. Skrnil sem se za veliko kad in takoj zaspal.

dia morská bolezen. Čutil sem: le eno mi more pomagati, svež zrak. Vstal sem in pričel iskati vrv. Toda vrv je izginjala in v trenutku se mi je vse zjasnilo: Luknja je bila zaprta! Noben svetlobni žarek ni prodiral k meni v globino in kamorkoli sem se obnil, povsod sem zadel ob velike omare, zaboje in kadi. Prevzel me je grozen strah: bil sem zaprt, živ pokopan! Klical sem in vpil kolikor so mi le dopuščale pljuča, toda vse je bilo zaman, nihče me ni slišal. Utrujen sem se zgrudil na meko culo in v duhu ugledal vse muke smrti od gladu. Zelodec mi je že vpil od lakote in

začutil sem neizmerno žejo. Le kako naj bi to izdržal le en sam dan? V svojem obupu sem ležal z glavo tesno ob veliki kadi, in iznenada mi je vpadel iz nje v uho klokočajoč glas. Klok klok — klok! — je verjamer prihajalo iz kadi, kakor bi se bil nekdo v njej skrival in se mi smejal v pest. Kaj neki naj bi to bilo? Voda? Potegnul sem iz žepa svoj nož in pričel vrtati v kad. A kdo naj popiše moje veselje, ko mi je čez nekaj časa po majhnem naporu brizgnil tenek, hladen curek vode v široko odprta usta. Pil sem in pil, in ko sem si nazadnje utesil žejo, sem sukniču odtrgal kos podloge in ž njo zamašil studenček.

dega, sem z žalostjo ugotovil, da je zaboja prepečenec že skoro prazen. Le kako se je moglo to zgoditi? Še včeraj je bilo prepečenca preko polovice zaboja! Kaj so ga snedle morda podgane? Te bi bilo le malo čudno, ker jih doslej nisem bil opazil. Ko sem se utrudil, se nisem upal niti oči zatisniti. Nazadnje sem le legel kraj zaboja, da bi bil v danem trenutku takoj na mestu. Ležal sem povsem tiho, ko se je iznenada splazilo preko mojih nog mogočno podganje govedo v zaboja. Kakor strela sem iztegnil roko — pa me je besno puhačica žival prav tako hitro ugriznila. Od bolečine sem divje zavpil in zagnal ostudno žival od se-

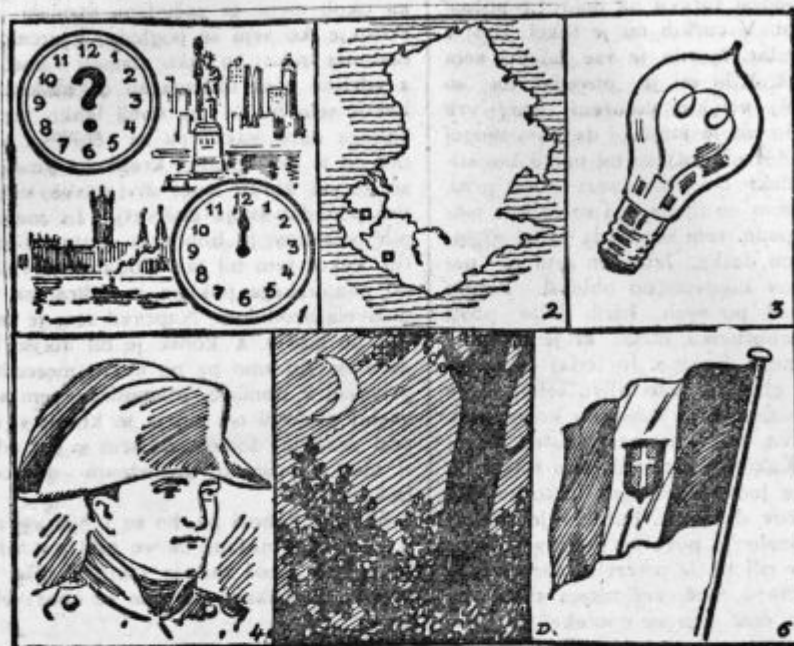
V temi sem zadel ob neki zaboja, in s pomočjo noža mi je precej lahko uspelo, da sem odstranil del pokrova. Z roko sem segel v zaboja in od veselja zavpil: Prepečenec — pravi prepečenec!! — Hitro sem izrezal lesen čep za kad z vodo, potem sem se pa vrnil k svoji shrambi.

Nu, spet sem se opogumil. Saj sem bil bogato založen z jedačo in pijačo ter sem se mogel mirne duše vdati eno ali dvomesečnemu potovanju po morju. V tem času pridemo že kako v zaželjeno pristanišče. Počasj sem se privadil teme in pričel brskati zdaj tu zdaj tam. Našel sem vse mogoče reči, toda nič takega, kar bi bilo res dobro za pod zob.

Nekega dne pa, ko nisem slutil nič hu-

be. Toda kaj naj bo iz mene? Kaj naj storim? sem ugibal. Da bi se bil za vsak primer zavaroval, sem od zaboja odtrgal desko in pričel slepo udrihati okoli sebe in po zaboju, da bi si kolikor mogoče dolgo ohranil svojo zalogo prepečenca in pregнал žival. Toda povsem brez spanja vendar nisem mogel dolgo živeti in nekega dne je izginil zadnji kosček prepečenca. Zdaj me je smrtni strah gnal preko človeških moči. Moral sem priti h krovu, pa naj bi veljalo karkoli. Res, že preje sem luknjo malo bolj natanko pregledal, toda nikoli nisem mogel dognati, ali morem doseči krov ali ne. Vselej me je bilo strah, da bi me med plezanjem moglo kaj pokopati. Sicer pa sem prej mogel čakati. Toda zdaj

Kdo izmed vas ve?

kaj predstavljajo te slike? Vsaka slika vam zadaja vprašanje, ki bi morali prav za prav brez pomišljanja odgovoriti nanj. Rešitev objavimo v prihodnji številki.

1. Koliko je ura v New Yorku, kadar je v Londonu 12?

2. Katero celino predstavlja ta slika?
3. Komu smo dolžniki za ta izum?
4. Koga predstavlja ta slika?
5. Ali mesec na tej sliki raste ali se krči?
6. Katera država uporablja to zastavo?

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 8 zlogov: dro-e-le-majl-nik-par-si-to 4 besede pomena: 1. ladja, 2. časovna doba, 3. prevleka, 4. ladijska potrebščina — da bodo tvorile začetne črke od zgoraj navzdol zabavo, končne črke od zgoraj navzdol pa to zabave v narodu.

Kvadrat 1

1. —, 2. spoprijem, 3. del rastline, 4. narod severne Evrope.

¹ S	² R	³ Č	⁴ E
R			
³ C			
⁴ E			

Kupite lanski letnik
,MLADEGA JUTRA'